

PRESSEMEDDELELSE NR. 26/23

Luxembourg den 15. februar 2023

Rettens domme i sagerne T-606/20 og T-607/20 | Austrian Power Grid m.fl. mod ACER

Retten bekræfter de styrkede beføjelser for Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) til at træffe individuelle afgørelser om grænseoverskridende spørgsmål

ACER har således beføjelse til at ændre transmissionssystemoperatørernes forslag med henblik på at sikre deres overensstemmelse med EU-retten på energiområdet, uden at være bundet af eventuelle punkter, hvor der er enighed mellem de kompetente nationale reguleringsmyndigheder

Europa-Kommissionens forordning nr. 2017/2195 om balancering af elektricitet ¹ foreskriver, at der skal gennemføres flere europæiske platforme for udveksling af balanceringsenergi. Blandt disse platforme indgår dels den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering (herefter »aFRR-plattformen«), dels den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering (herefter »mFRR-plattformen«) ².

I henhold til den procedure, der er fastsat i forordning 2017/2195 ³, har alle transmissionssystemoperatører (herefter »TSO'er«) til godkendelse af de nationale regulerende myndigheder (herefter »NRM'er«) ⁴ fremsendt fælles forslag til en metode til gennemførelse af aFRR-plattformen og mFRR-plattformen.

Efter en fælles anmodning fra NRM'erne traf Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (herefter »ACER«) i henhold til samme forordning ⁵ afgørelse om disse forslag, som ændret efter de udvekslinger og høringer, der havde fundet sted mellem ACER, NRM'erne og TSO'erne. ACER vedtog således to afgørelser, den ene vedrørende aFRR-metoden og den anden vedrørende mFRR-metoden (herefter »ACER's afgørelser«), hvortil som bilag var vedlagt de omhandlede metoder, som ændret og godkendt af dette agentur.

Austrian Power Grid, ČEPS, a.s., Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., Red Eléctrica de España SA, RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV og TenneT TSO GmbH iværksatte klager ⁶ over disse afgørelser ved ACER's klagenævn (herefter »klagenævnet«). Da de ikke fik medhold i deres klager, anlagde de to søgsmål ved Retten med påstand om annullation af klagenævnets afgørelser, for så vidt som de vedrørte dem, af visse bestemmelser i ACER's afgørelser og af de hertil knyttede metoder.

¹ Kommissionens forordning (EU) 2017/2195 af 23.11.2017 om fastsættelse af retningslinjer for balancering af elektricitet (EUT 2017, L 312, s. 6).

² Henholdsvis artikel 20 og 21 i forordning 2017/2195.

³ Artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i forordning 2017/2195.

⁴ Artikel 5, stk. 1, og artikel 5, stk. 2, litra a), i forordning 2017/2195.

⁵ Artikel 5, stk. 7, i forordning 2017/2195.

⁶ I henhold til artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 af 5.6.2019 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (EUT 2019, L 158, s. 22).

ACER bliver frifundet i disse søgsmål af Rettens Anden Udvidede Afdeling, som i denne forbindelse tager stilling til dels kompetencefordelingen mellem ACER og NRM'erne i forbindelse med vedtagelsen af aFRR- og mFRR-metoderne, dels de funktioner, der kræves for at drive aFRR- og mFRR-plattformene i henhold til forordning 2017/2195.

Rettens bemærkninger

Indledningsvis afviser Retten annulationssøgsmålene, for så vidt som de er rettet mod ACER's afgørelser og bilagene hertil. Retten bemærker i denne henseende, at det følger af artikel 263, stk. 5, TEUF og af retsakten om oprettelse af ACER, dvs. forordning 2019/942 ⁷, at sagsøgerne som ikke-privilegerede parter ⁸ udelukkende kan anlægge annulationssøgsmål ved Retten til prøvelse af klagenævnets afgørelser, men ikke af ACER's afgørelser og af bilagene hertil. Følgelig begrænser Retten sig i det foreliggende tilfælde til at efterprøve lovligheden af klagenævnets afgørelser, navnlig for så vidt som de fuldt ud opretholdt ACER's afgørelser og de dertil knyttede aFRR- og mFRR-metoder.

Efter at have fastslået ovenstående fortsætter Retten i overensstemmelse hermed sin behandling af sagens realitet. For det første forkaster den sagsøgernes argumentation om, at klagenævnet havr begået en retlig fejl ved ikke at fastslå, at ACER havde overskredet grænserne for sin kompetence ved at vedtage de omhandlede afgørelser.

På dette punkt bemærker Retten, at det følger af artikel 6, stk. 10, i forordning 2019/942 og af artikel 5, stk. 7, i forordning 2017/2195, således som gældende på tidspunktet for vedtagelse af klagenævnets afgørelser, at ACER har kompetence til at træffe konkrete afgørelser om reguleringsmæssige spørgsmål eller problemer, der påvirker den grænseoverskridende handel eller grænseoverskridende systemsikkerhed, såsom aFRR- og mFRR-metoder, når NRM'erne, som det var tilfældet i den foreliggende sag, har tilsendt ACER en fælles anmodning herom. Ifølge Retten fremgik det ikke af disse bestemmelser, at ACER's kompetence skulle være begrænset til de punkter alene, hvor der er uenighed mellem de pågældende myndigheder.

Denne ordlydsfortolkning understøttes af den sammenhæng, hvori disse bestemmelser indgår, og de mål, der følges med den ordning, som de udgør en del af. I denne henseende fremgår det af begrundelserne for forslagene til forordning 2019/942 og forordning nr. 713/2009 ⁹, som tidligere fandt anvendelse, at det var EU-lovgivers klare hensigt at gøre beslutningstagningen om grænseoverskridende anliggender mere effektiv og hurtigere med en styrkelse af ACER's beføjelser til at træffe afgørelse i enkeltssager, samtidig med at NRM'ernes centrale rolle på energitilsynsområdet blev bevaret, og dette i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet. Det fremgår ligeledes af præamblen til forordning 2019/942 ¹⁰, at blev oprettet for at udfylde de reguleringsmæssige huller på EU-plan og for at medvirke til at sikre effektivt fungerende indre markeder for elektricitet og naturgas.

Formålet med og den sammenhæng, hvori de relevante bestemmelser i forordning 2019/942 og forordning 2017/2195 indgår, samt de særlige omstændigheder i den foreliggende sag bekræfter således, at ACER havde beføjelse til at træffe afgørelse om udformningen af aFRR- og mFRR-metoderne i tilfælde af NRM'ernes fælles anmodning herom. For så vidt som ACER er blevet tillagt egne beføjelser til at træffe afgørelser for uafhængigt og effektivt at kunne udføre sine reguleringsopgaver, er dette agentur ligeledes bemyndiget til at ændre TSO'ernes forslag for at sikre, at de er i overensstemmelse med EU's energilovgivning, uden at være bundet af eventuelle punkter, hvorom de kompetente NRM'er er enige.

⁷ 34. betragtning til samt artikel 28, stk. 1, og artikel 29 i forordning 2019/942.

⁸ De privilegerede parter er de parter, der er omhandlet i artikel 19, stk. 1 og 2, i statuten for Domstolen, dvs. medlemsstaterne, EU-institutionerne, de stater, der er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, bortset fra medlemsstaterne, samt den i aftalen omhandlede EFTA-Tilsynsmyndighed.

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 713/2009 af 13.7.2009 om oprettelse af et agentur for samarbejde mellem energireguleringsmyndigheder (EUT 2009, L 211, s. 1).

¹⁰ Tiende betragtning til forordning 2019/942, tidligere femte betragtning til forordning nr. 713/2009.

Det følger heraf, at ACER's klagenævn ikke har begået nogen retlig fejl ved at bekræfte ACER's kompetence til at træffe afgørelse om punkterne i de aFRR- og mFRR-metoder, der havde været genstand for en aftale mellem NRM'erne.

For det andet forkaster Retten sagsøgernes klagepunkter om, at klagenævnet har begået en retlig fejl ved at fastslå, at ACER ikke havde pålagt TSO'erne at medtage kapacitetsforvaltningsfunktionen blandt de funktioner, der kræves for at drive aFRR- og mFRR-plattformene, men at denne medtagelse fulgte direkte af anvendelsen af forordning 2017/2195.

Retten præciserer indledningsvis, at denne medtagelse var afgørende for bedømmelsen af, om de af TSO'erne udarbejdede forslag skulle overholde de supplerende krav, der var fastsat i forordning 2017/2195 ¹¹, når TSO'erne som i det foreliggende tilfælde påtænkte at udpege flere enheder til at varetage de forskellige påkrævede funktioner. Retten bemærkede i denne forbindelse, at de af TSO'erne fremsendte metodeforslag i medfør af den nævnte forordning skal indeholde en definition af de funktioner, der kræves for at drive aFRR- og mFRR-plattformene ¹². Selv om det fremgår af forordning 2017/2195, at disse platforme som minimum skal bestå af funktionen vedrørende optimering af aktivering og funktionen vedrørende afregning mellem TSO'er ¹³, er det ikke udelukket, at en anden funktion, såsom kapacitetsforvaltning, ligeledes anses for at være påkrævet for at drive disse platforme, navnlig ikke hvis tilføjelsen af en sådan funktion forekommer nødvendig for at sikre et højniveaudesign af denne platform, som lever op til fælles forvaltningsprincipper og forretningsprocesser.

En fortolkning af begrebet den funktion, der kræves for at drive aFRR- og mFRR-plattformene, giver – henset til sammenhængen og de formål, der forfølges med forordning 2017/2195 – anledning til at antage, at der er tale om en funktion, der såvel teknisk som retligt fremstår som nødvendig for en effektiv og sikker etablering og drift af de nævnte platforme.

Ifølge Retten opfylder kapacitetsforvaltningsfunktionen en sådan nødvendighedsbetingelse. På det retlige plan pålægger forordning 2017/2195 nemlig TSO'erne løbende at ajourføre den tilgængelige områdeoverskridende transmissionskapacitet med henblik på udveksling af balanceringsenergi eller til forvaltning af processen til udligning af modsatrettede ubalancer. På det tekniske plan er den løbende ajourføring af denne kapacitet, som ligger til grund for kapacitetsforvaltningsfunktionen – som det fremgår af de forslag til aFRR- og mFRR-metoder, der er udarbejdet i det foreliggende tilfælde – et væsentligt input til funktionen vedrørende optimering af aktivering. TSO'erne havde i øvrigt selv føjet kapacitetsforvaltningsfunktionen til platformene, for at disse platforme kunne opfylde de krav til et højniveaudesign med hensyn til effektivitet og sikkerhed, som kræves i forordning 2017/2195.

Henset til navnlig de ovenstående betragtninger stadfæstes klagenævnets afgørelser.

BEMÆRKNING: Annulationssøgsmål tilsigter annulation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annulationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

¹¹ Artikel 20, stk. 3, litra e), nr. i)-iii), og artikel 21, stk. 3, litra e), nr. i)-iii), i forordning 2017/2195.

¹² Artikel 20, stk. 3, litra c), og artikel 21, stk. 3, litra c), i forordning 2017/2195.

¹³ Artikel 20, stk. 2, og artikel 21, stk. 2, i forordning 2017/2195.

Dommene ([T-606/20](#) og [T-607/20](#)) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Følg Domstolen online!

